

Dragana Bošković

ČAS ANATOMIJE

Dremala je čekajući ga da se spremi za izlazak i taman da zaspe, oseti njegovu svežu kožu pripijenu uz njeno telo. 'Pa on je go!' – zastiđeno je uronila glavu u jastuk i zamolila ga da se odene. On je sa smeškom razumeo detinju čednost i ustao da se obuče, a ona je krišom, smaknuvši krajičak prekrivača sa lica, posmatrala kako nestaje njegova nagost. Legao je kraj nje, zadirkujući je zbog preterane smernosti.

Zagrlila ga je moleći ga da je razume, a on je s razumevanjem privi uza se i počeo da je uči, nežno je dodirujući:

"Vidiš, ovo je Školjka i kao što vidiš ima ih dve. Na njih ti šapućem koliko te želim, i u njima nestaju sve moje izrečene žudnje.

Ovo je Ruža, cvet koji pupi kada mi se obraduješ. Njom me dražiš po mojoj školjci kada mi u prepunom klubu kažeš da želiš kući.

E, a ovo je Luk. Njega poželim svaki put kada se smeješ i grlim ga kada im kažem da si moja. Obožavam da ga ljubim, ali ti kažeš da te golica.

Iza je Leptir. Leptir koga puštaš u izrezanim haljinama i koji treperi dok igraš. Leptira milujem kada zaspiš proveravajući da li si stvarna.

Naspram Leptira je Oltar. Na njemu muškarci polažu svoju najveću žrtvu; na njemu se rađaju i umiru; tu dobijaju prvu kap života i na njemu izdišu. Zato je on tajna muškog usnuća.

Malo niže je Pučina, kojom plovim u ekstazi, ljubeći te. Pučina je nepregledna i neobuhvatna jednom muškom šakom. Stoga, iznova plutam njome, uranjajući glavu, ne bih li se osvestio, no opijenost njihanjem mi ne dopušta da je sagledam. Nekada te krišom posmatram dok plešeš u kratkoj majci, gledajući kako Pučinom divljaju podvodne struje. A onda ugledam taj večni vrtlog u njenom središtu i prisetim se da si jedno veliko bezdno.

Pučinu okružuje ogroman par Lijana, što se mazno prepliću oko mene i unose nemir u moje, i onako već treperavo, telo. Završavaju se buktinjama Vatre kojima krstariš po mojoj koži, paleći je ženskom nepodatnošću. Uživaš u cvrčanju moje žudnje, ostavljajući garež eksplodirane muškosti. Ko se s vatrom igra, u njoj i sagori. Što se smeješ?

Sa druge strane, ispod Leptira, nalazi se Korbač, koji me surovo šiba kad god se razletiš, igrajući mahnito po diskoteci. Zauzdavam ga jedino kada ti pridem odstraga privučen njegovim bolnim palcanjem. Noću, kada spavaš izmorena od skakutave trke, ni ne znaš da se Korbač pretvara u najslađu Urnu koju sišem do svanuća.

Na taj gorško-slatki Korbač nastavljaju se Meduze – sveobuhvatne Gorgone što me obujmljuju i dave u ekstatičnosti tvojih grčenja. Lome mi kosti i stežu dok ne ostanem bez daha. Aaahh! Slatki udah života i vrhunac. Onda stisak popušta i ja vapim za još.

Ono po čemu se još razlikujemo je tvoja No. Ime je verovatno nastalo od mnogobrojnih 'No, no!' upućenih muškarcima. No je grotlo tvoje snage, čovečanski iskon. No te

pokreće i snaži. A mene uništava! No je muška Tajna i moj San. No je tvoj najveći Dar koji ćeš jednoga dana odlučiti da podariš.

A vidiš, ovo je moj Jed; (dodirni ga slobodno) verovatno što muškarce košta dosta jeda i zadaje im mnoge muke. Jed je lud! Jed je nezajažljiv i nemiran. On je stvoren da stoji i vapi. Međutim, on nije potpun bez No; njegova svrha je uparivanje, nestajanje u Noinoj Tajni.

A vidiš, ja tako želim da se stopim s tobom. Ako mi samo dopustiš da te upotpunim, naučiću te kako se postaje JedNo.”

CRTICA

Balzac je pisao o ženama što se drže pod staklom.

A šta je sa nama, malenim nimfetama, zatvorenim zbog naše lucidnosti, što uzdišemo uz rub kupole? I dok ostali druguju, mi dahćemo i maglimo staklo, da bi ga zatim žurno brisale dlanom, ne želeći da propustimo nasladu spoljnog sveta, dok u njega zurimo zenicama skupljenim od zavisti.